

Falusi Márton

Kikényszerített álom

Hajtunk neki a Balaton-partnak,
azt hiszem, leparkoljuk a kocsit,
négyen utazunk benne, a hátsó
üléseken anyám és nagymamám;
apám vezet előzmény nélküli
elszántsággal, talán megbocsátom,
hogymint ő, szokásos útvonalon
akárhányszor el tudok tévedni,
éppúgy félek a nőktől, mint ő fél,
barmolom le őket, s vetem magam
alájuk jó étvágygerjesztőnek
mellbimbókon ízlelt hatalomhoz;
elhaladunk korábbi autóink
mellett, így a Skoda, a Dacia,
a Mitsubishi és a Suzuki
halszájkában, felfestések szerint
beágyazódva hellyel kínálnak,
gondosan hagyták itt őket, nem úgy,
mint az ökörhugyozást, mosolygok,
magas fordulatszámmal nevetek
ezen az alantas fordulaton,
jó, hogy farral álltak be, amikor
tolatok, a hányinger kerülget,
de apám nem lassít, a gázra lép;
hüledezem, milyen irányt veszünk,
egyikünknek sem való a volán,
fiatalon beíráttak, hátha
megszeretem, s az Etele téri
tanfolyam jogsit ad majd kezembe:
latin névszóragozást magolok,
mire oktatóm pályaudvari
váróterembe érkezik hozzám,
nem érzek rá, hogy' mozog a kormány,
kettesbe se merek felváltani,
akár a közönségesen szívnek
nevezett párkapcsolószekrényben;
írjon csak, aki rutinpályáról
forgalomba ki nem merészkedik,
gyakoroljon kockázatmentesen
létfontosságú mozdulatokat,
nem véve komolyan kogníció
és érzélem jövőtlen viszonyát;
első szerelem, s látszik, hogy sírig
tart szüleim mesés házassága,
elviselik az egymásra utalt
félemberek túljátszott szerepét,
jelenteni kezdenek egymásnak

valamit, tehát egymást jelentik,
mégsem tulajdonítható nekik
egy külső nézőpontból jelentés,
elképzelhetetlen, hogy valóság,
mi a szélvédőn kívül látható;
megdobja apját teniszlabdával
a fiú, alulmaradt a meccsen,
éjszakai vezetési leckét
vesz tőle, s a dühödt kiabálás
azóta is görcsösen szorítja
gyomrát, a bosszúból kiválasztott
meglepetés-Wagoner Wagnerrel
versenyezve bömböl, legyorsulja
fejfájását, a kamasz üresség
szlalomozik betétdíjak között;
nem bírom el a rossz osztályzatot,
nem adom haza a kápolnából,
a társak gyöngybetűkkel teleszórt
számárfülei kihajtogatva,
padlófűtéssel előhevítve
áldottak a tabernákulumnál,
dicsőítik Istent, utcaseprő
leszek, végül az se, becsületes
foglalkozásom híja kivillan,
mint hézagos fogsor, ha elhiszem,
hogy demokráciában az ember
megalkuvás nélkül is viheti
valamire, összekuporgatott
pénzemet használt Lexusra költöm:
kevés kilométert raktak bele,
sár ette a kocsibeállóban,
hajnalra varjak és vadgalambok
szarták össze motorháztetőjét,
s mint akik jól végezték dolgukat,
másnap megismételték a tiszta
felületen, szakmailag szólva
ez lett az átlépő mobilitás,
én meg Kocsimosó Kelemenként
addig jártam a MOL-benzinkútra,
mígnem egyszer rohadt vadgalambszag
csapta meg orromat a padlóssal
szomszédos kamrából, kis ablakán
áttetszett a tetemfolt kontúrja,
új partvist, lapátot vásároltam,
döglégy-tiszteletadás kíséerte
undorom a szeméttárolóig;
azóta érintetlen az autóm,
rá se ránt vérbajos kanverébraj,
elcsitul vérmes madárhaddelhadd,
nem sikerül költői eszközök
nélkül, mezítenül kifeküdnöm
a szövegvakító napsugarak

üdítő vitaminforrásába,
visszatalálni matt gyerekkorom
fényezőműhelyében apámhoz,
aki úgy forgatja most a kormányt,
hogy könnyűszerrel fölemelkedünk,
odalent a hersegően friss tó
húsát vitorlások hasogatják,
összenézünk, s mindkettőnk arcára
ugyanaz az értetlenség ül ki;
mégsincs meg a cinkos harmónia,
amivel vén és ifjú áltatja
egymást, de csak téthelyzetben derül
ki, hogy a vén másképp gondolkodott
már a kezdet kezdetén, és ami
rosszabb, mindig neki volt igaza,
ettől függetlenül nem tudhatjuk,
melyikünk az ijesztőbb, melyikünk
félemlíti meg a másikat, hogy
kudarcaink megszilárduljanak.

NÉMETH JÁNOS: Akt tanulányok

